Popletená pohádka

Dospělý nebo sourozenec čte pomalu známou pohádku. Během čtení se v textu dělají chyby (i vtipné). Děti by měly reagovat a chybu napravit. Pohádku můžou upravit a dětem číst i školáci. Bude to pro ně zábava.

O červené karkulce – František Hrubín

Byla jednou jedna hodná a roztomilá holčička. Maminka ji ušila **puntikovaný** čepeček, karkulku, a podle toho čepečku jí říkali **Puntikovaná** karkulka. Babička bydlela **v paneláku** za lesem. Jednoho dne maminka napekla **hranolky**, odlila do láhve malinovou šťávu a řekla Karkulce: „Babička slaví **Velikonoce.** Dones jí to a popřej vše nejlepší!“
Karkulka vše vzala **do kufru na kolečkách** a šla. Maminka za ní ještě volala: „Karkulko, netrhej cestou **stromy,** jdi rovnou, ať nezabloudíš!“ Karkulka kývala hlavou, že slyší, až se jí copánky házely na zádech. Dostala se za ves, přeběhla jednu mez, přeběhla druhou mez, a už před ní stálo **sídliště.** Karkulka šla a šla, travičkou, po mechu.
Došla k potůčku. Karkulka položila **kufr s novinami** do trávy. Bosýma nohama se cachtala ve vodě, voda ji příjemně chladila, sluníčko uspávalo. Vtom se před ní na druhé straně potoka rozhrnulo křoví a z křoví vyšel **tygr**. „Dobrý den, Karkulko. Kampak, kam?“ zeptal se. Chtěl mluvit dobráckým hlasem, aby Karkulku nepolekal, ale neuměl to, v hubě mu to skřípalo, jako by se o sebe třely rezaté hřebíky. Karkulka nikdy předtím **slona** neviděla. Myslela si, že je to **jelen.** Řekla: „Dobrý den, **pejsku.** Nesu **sousedce** zmrzlinu. „Maso nemáš?“ ptal se. „Nemám,“ odvětila Karkulka. „Nevadí,“ řekl **lev**, nejraději by se byl pustil do Karkulky. Ale nedaleko odtud praskaly větve a zněl hlas **pošťáka.** „Kdepak bydlí babička?“ ptal se. „**Ve vlaku** za lesem. Jde se kousek dolů podle potoka, pak cestičkou vlevo a za chvíli jsi tam.“ „Víš co, Karkulko,“ řekl **jezevec,** „budeme závodit. Ty jdi dolů podle potůčku a já půjdu proti vodě. Schválně, kdo tam bude dřív.“ Karkulka vstala, obula se, vzala z trávy **kufr** a běžela.
Vlk se hnal rovnou za **tetičkou**. Hop, hop a hop – a už byl u dveří **paní učitelky**. Zaklepal na dveře. „Kdopak to klepá?“ ozval se zevnitř babiččin hlas. „To jsem já, vaše **prodavačka,**“ zavolal tiše vlk. Babička se už nemohla **Zlobivé karkulky** dočkat a otevřela dveře. Spatřila vlka, vykřikla strachem a ten ji spolkl. Potom si dal na hlavu babiččinu **přilbu,** nasadil si na nos její brýle a lehl si do **stanu**.
Když konečně přišla **Pruhovaná karkulka** k chaloupce za lesem. Zaťukala na dveře – ťuky, ťuky, ťuk. Zevnitř se ozvalo: „Kdopak to ťuká?“ Hlas byl hrubý, jako cizí, Karkulka se trochu zarazila. „To jsem já, **kuchařko,** vaše Karkulka,“ zvolala. „Pojď dál k babičce, je **zamčeno**.“ Karkulka otevřela dveře a vešla do světničky. „Už jsem si, babičko, myslila, že to nejste vy,“ pravila, když spatřila babiččinu **velkou čepici**. „Máte takový divný hlas.“ Karkulka se diví a ptá se „Babičko, proč máte **modré** uši,“ zvolala polekaně. „To abych lépe **jezdila na kole**.“ „Babičko, vy máte **růžové** oči!“ „To abych lépe **vařila.**“ „Babičko, vy máte **vypadané** zuby!“ „To abych tě lépe mohla **učit!“**

A jak to vlk řekl, vyskočil a Karkulku spolkl. Svalil se na zem a **četl si časopis**. Šel kolem chaloupky **truhlář,** babiččin dobrý známý. Uslyšel ze světnice divné zvuky, jako by se tam řezalo dříví. Nakoukne okénkem a vidí, jak na zemi leží velký **klokan** s nafouklým břichem a **navléká korále**. Myslivec nemeškal a rozpáral vlkovi břicho. Z břicha vyskočila Karkulka, za ní babička, obě živé a zdravé. Myslivec řekl babičce o košík a přinesl v něm **samé dobroty**. Kamení nasypali vlkovi do břicha a břicho zašili. Potom se schovali a čekali.
Vlk se za chvilku vzbudil a zaskuhral: „To mám žízeň!“ Kamení ho tížilo, sotva se dovlekl až ke studni. Nahnul se nad ni a kamení ho stáhlo dolů. Žbluňk – a vlk se utopil. Babička uvařila kávu a pohostila myslivce i Karkulku. Myslivec potom dovedl Karkulku domů. Zazvonil **bubínek** a pohádky je konec.

